«La mort de la laura era evitable»

Carta de David de la Llave, company de la víctima mortal de l'accident de trànsit del passat 29 de gener a la C-65 a Girona. El conductor homicida seguia ahir a la Unitat de Cures Intensives del Trueta i encara no ha passat davant del jutge.

DAVID DE LA LLAVE LLORENS

El 29 de febrer va fer un mes d'ençà de la mort de la Laura. Família, amics i jo mateix vivim en un món on tot s'ha aturat.
Des dels primers dies els pares de la Laura es van mostrar molt preocupats per recuperar el telèfon mòbil, que no era dins la seva bossa de mà. Al telèfon s'hi guarden multitud de fotos, i no és estrany que tingui, amb tot plegat i en aquestes circumstàncies, un gran valor sentimental.
Però ni els pares ni jo mateix érem capaços de mirar dins el cotxe per trobar-lo, i vam preferir que tampoc la família s'enfrontés al xoc emocional que comporta veure l'estat del vehicle. Així que el pare de la Laura va demanar als Mossos d'Esquadra que anessin a mirar al vehicle per si el trobaven.
Van accedir a fer-ho, però no van trobar-lo.
Els pares de la Laura seguien amoïnats per saber on podia ser, i finalment dos oncles de la Laura i un cosí van anar a mirar dins el vehicle.
El mòbil era sota el seient que ocupava la Laura i, per trobar-lo, només van haver de posar-hi la mà i el van notar ràpidament. També hi havia, i es veia a simple vista, la jaqueta que aquell dia portava la Laura i un llibre que el seu pare li havia regalat només cinc minuts abans de l'accident. Tot plegat, van recollir aquestes i altres pertinences en dos minuts.
La indignació, l'angoixa i la impotència de la família no pot ser descrita amb paraules.
Entenc que retornar els objectes personals era cosa dels agents. En tot cas, si més no, un cop acceptada la possibilitat d'anar a buscar el telèfon, potser s'esperaven trobar-se'l sobre d'un seient, amb la violència del cop? No sé si van arribar a obrir una porta per buscar-lo, però sí és clar que hi van posar molt poc interès. De la mateixa manera, si se'ls va demanar, i van acceptar, buscar el telèfon, no van pensar que un llibre o la jaqueta que portava la Laura en el seu darrer dia de vida podia ser important per a la família?
Tot plegat succeeix després d'altres fets també indignants. D'ençà de l'accident, he tingut ocasió de parlar amb diversos agents de Mossos, i han admès que no s'entén que no sigui detingut algú que, amb menyspreu de l'autoritat i de la vida de conductors i vianants, fuig d'un cotxe de policia fent conducció temerària, està a punt d'atropellar una dona, i obliga altres vehicles a fer maniobres evasives (com expressament es diu a l'atestat policial dels fets ocorreguts a Sant Feliu de Guíxols). Això ja sense ni tenir en compte la resta d'infraccions comeses. De fet, l'individu es va permetre dir davant dels mossos que no van detenir-lo que havia agredit el seu germà i la seva germana (fent referència a l'incident del Trueta), i va proferir amenaces als Mossos d'Esquadra. Tampoc el reconeixement exprés de les agressions als seus germans ni l'amenaça als agents van ser suficients per justificar la detenció?
Però a més, hi ha encara una altra qüestió que fins ara no havia volgut exposar. L'accident va succeir a les 22.50-23.00, aproximadament. De Sant Feliu de Guíxols a Girona hi ha, aproximadament, 40 minuts, i a les 22.00 hi ha el canvi de torn dels Mossos d'Esquadra.
Els agents que van dur a Comissaria l'individu que va causar la mort de la Laura van començar la «Minuta Policial sense detinguts» a les 20.37, i van acabar-la a les 21.25.

La feina i paperassa que comporta una detenció és molt superior a la que comporta una actuació sense detinguts.
Evidentment, la conclusió a la qual arribo serà negada per uns i altres, però estic convençut que si a aquest individu l'haguessin trobat a les 17.00 hauria acabat detingut. Però s'acabava la jornada i la setmana laboral, i els agents tenien altres prioritats.
La mort de la Laura era evitable.
El ciutadà comú veu amb claredat que el conductor havia de ser detingut. Jo, com a advocat, i els companys de professió com a col·lectiu que habitualment ens trobem coses així ho considerem evident, i tots ens hem trobat detinguts per coses molt menys importants. I també els mateixos mossos amb qui he parlat de l'assumpte ho entenen així.
En la meva opinió és una evidència que si els agents haguessin tingut més interès a fer la seva feina ben feta, i no tant a sortir puntual perquè era divendres, el tràgic succés s'hauria evitat.
Això no vol ser una generalització, i hi ha hagut altres mossos que tenen i han tingut una actitud excel·lent. I els mateixos conseller i vicepresident m'han sorprès per la seva proximitat, i han mostrat a tothora un interès i una actitud per generar canvis que no puc més que agrair i lloar amb total sinceritat. Però la Laura ja no hi és.
L'assumpte del mòbil, tot i que és una minúcia, és la gota que ha fet vessar el got. No pot ser que unes persones que se suposa que han de procurar per tots tinguin aquesta poca sensibilitat, aquestes poques ganes de fer la seva feina i aquest poc interès a vetllar pel ciutadà. Perquè una cosa així no torni a succeir, potser, a més de canviar els famosos «Protocols», que no hem pogut veure perquè són «documentació interna», caldria també que la Policia volgués fer de Policia, caldria més professionalitat, més sentit del deure, de la responsabilitat, i també empatia cap a les víctimes.
No és enuig ni ràbia el que sento, però la indignació és cada vegada més gran, i tot plegat per no res, perquè ja mai podré tornar a abraçar la Laura, sentir-la riure...

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/03/05/mort-laura-evitable/770935.html?utm_source=rss